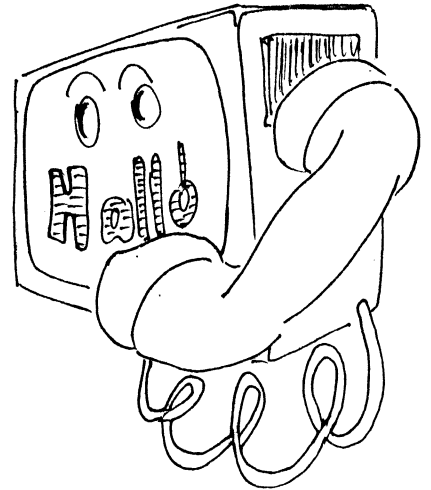

KÖZHIR

V. 8. A KÖZLEKEDÉSMÉRNÖKI KAR KISZ SZERVEZETÉNEK LAPJA X. félv. 13. szám.

Koncz Ert

Április 26-án este nagy sikerrel szerepelt Koncz Zsuzsa az E-ben. A koncert után érdeklődtem tőle néhány, talán mást is érdeklő dologról.

- Mi igaz abból, hogy a következő lemezéd Valamikor címmel jelenik meg?

- Az az igazság, hogy még nem döntöttük el, milyen legyen a következő lemez. Van egy nagyon határozott elképzelésem, de ezzel még a koszorús költőnek is egyet kell érteni. Ha közös nevezőre tudunk jutni mindenféle szempontból, akkor valószínűleg Magyarországról és a környező világról szóló lemez születne.

- Akkor ez egy nagyobb lélegzetű dolog lenne?

- Ezt még nem lehet tudni, egyelőre szövegek még nincsenek. Egy-két nagyon érdekes zene van, amivel kapcsolatban eszünkbe jutott, hogy érdemes lenne olyan történelmi pillanatokot megragadni,

- a közelmúlt eseményeiből - amelyek helytel-közzel a mai napig érvényesek.

- Előfordulhat ismét néhány népzenei motívum?

- Ez egyáltalán nem biztos, de megtörténhet, annál is inkább, mivel én nagyon szeretem énekelni ezeket a dolgokat.

- Az előbb említetted a „koszorús költőt”; hogy néz ki egy „gondolategyesztetés”, meddig érlelődik általában egy nagylemez gondolata?

- Ezt például elég régen csináljuk már, és még semmit sem mondhatok, még nem vagyunk sehhol. Végül is lehet, hogy egész másfajta zene kerekedik majd ki. Az érlelődés kb. fél év, egy év, aztán mire

felvesszük és kisimítjuk, az még 1-2 hónap. Ez utóbbi attól is függ, mikor kapunk studiót, mikor kapjuk meg a zenészeket. Sok a technikai teendő is, nem csak az ihleten múlik.

- Az egyik Fonográf-nóta hirt ad arról, hogy „felépült végre a ház”; úgy tudom, itt egy studiót is berendeztetek. Vagy ez nem biztosít olyan lehetőségeket, mint a lemezgyár?

- A ház ugyan felépült, de hogy itt egy studió lehessen, ahhoz még egy ház ára kellene, de ez nem jön össze ilyen könnyen.

- Ha már a lemezgyárnál tartunk, van-e problémátok egymással?

- Nem nagyon. A studiót általában megkapjuk, és a mi munkánkat is csak úgy ellenőrzik, mint a többiekét. Erről a Bródy nyilatkozhatna, hányszor szokott egy szöveget megírni. A zenei koncepciónkkal nem szokott baj lenni, de a szövegbe elég komolyan beleszólnak.

- Milyen jellegű ez a beleszólás: politikai, vagy esetleg irodalomhoz állítólag jobban értő emberek kekeckedése?

- Ez végülis nem kekeckedés. Kb. azonos a „szereposztás”, mint az újságoknál: a lemezgyár a felelős kiadó.

- Csak azért érdeklődöm, mert időnként elég vad dolgok kerülnek ki a viaszkorongokon.

- Ez az egész tulajdonképpen lektori koncepció kérdése, amikor egyetértünk, akkor nincs semmi baj, ha pedig nem, akkor mi húzzuk a rövidébbet. Ilyenkor elfelejtjük, amit kitaláltunk, és másikat csinálunk helyette.

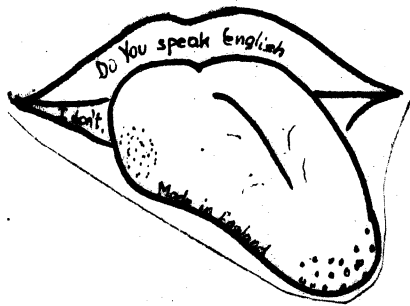
Vasárnap este, ülök a TV előtt, Vitray sziporkázik a szellemesebbnél ötletesebb kérdésekkel, neveli az országot, bámulok. Fejből tudjuk, mikor mondta Julius Caesar, hogy a tej élet, erő, egészség, és kapásból fejtünk ki tízezer-tíz ezer mátrixot. Tudjuk, hogy értünk szól a harang 12-kor, és a Langerhans-ezigegek a hasnyálmirigyben vannak, oda-vissza olvassuk a római számokat, és tudjuk, mitől döglök a légy.

Mégsem ez az, ami ámulatba ejt. Iskolázott, tájékozott emberek - megfejtván a sokszor nem könnyű telefonszám-feladványt - felemelik a kagylót, és megkérdezik: Halló? Vitray szinte harapófogóval szedi ki belőlük a nevüket, és sokan elnyernek több száz, vagy ezer forintot a TV-től, anélkül, hogy üdvözlő szó hagyná el a szájukat. Miért nem tudják az emberek, hogy egy telefonbeszélgetés köszönéssel és bemutatkozással kezdődik, és köszönéssel fejeződik be. Milyen magától értetődőnek tűnik, mégse megy.

Még kéne próbálni egyszer direktben megadni a másor telefonszámát, az egyedüli feladat a köszönés és bemutatkozás lenne, mint „praktikus kérdés”. Megérné.

folytatás a 4. old.

Balogh Inra

/Az érem második és harmadik oldala./

Múlt heti számunk hasonló cím alatt a címlapon megjelent cikkével kapcsolatban szeretnék egy-két dolgot leírni.

Az érem második oldala:

Közép-haladó angol órára járok, s tanárnőnk úgy látta jónak, hogy csoportunk tagjai vegyenek részt az említett bemutató órán.

Mikor odaérkeztem már ott voltak a „bemutatók”, a meghívott oktatók és csoportunkból négyen-öten. Kb. egy percnél hosszabb nézelődés után halkan azt mondtam magam elé:

- Ez hülyeség! - és eljöttem.

Mint később megtudtam Takácsy tanárnő és csoportjának tagjai végzett munkájuk lebecsülésének érezték, s szemtelenségnek tartották illeténelmére vélemény-nyilvánításomat.

Két dolgot fűznék ehhez hozzá:

- véleményemmel nem munkájukat minősítettem.

- itt, a nagy nyilvánosság előtt kérek elnézést /ha úgy tetszik bocsánatot/ vélemény-nyilvánításom MÓDJÁÉRT!

Az érem harmadik oldala:

Csak a MÓDÉRT kérek elnézést, a TARTALOMÉRT nem, és ezt meg is indokolom.

A bemutatót tartó csoport tagjai heti négy órában tanulják az angolt /ebből két órát önszántukból, ami elismerésre méltó/, összesen öten úgy, hogy viszonylag magas előképzettséget hoztak magukkal.

A mi csoportunk viszont tizenhat fővel /A csoportbeosztások véglegesítésénél a Nyelvi Intézetben odafigyelhettek volna a létszámaránytalanságokra!/, így a heti 90 percből elméletileg egyikőnkre 5,63 perc jut - ami édeskeves, ráadásul a csoport a hozott angol tudásra nézve teljesen inhomogén - a jobbkat unatkoznak és felejtjenek, a gyengébbek vagy kinlódnak, vagy hagyják az egészet. /Nyelvoktatásunk színvonalá, lehetőségei amúgy sem rózsásak egyetemünkön./

Ilyen körülmények között teljesen irreálisnak tartom a bemutató órát. Irreálisnak tartom azért, mert nem a jelen viszonyokat tükrözi, hanem az átlagtól egy igencsak /bár pozitívan/ elszakadt jelenséget mutat be. /S úgy tudom, hogy a bemutatón nem kapott alapvető hangsúlyt az, hogy ilyen feladatok mellett ilyen kiemelkedő eredmények érhetők el, s ezért ezt az irányt kellene erősíteni./ Ezért hát fenntartom véleményemet, de, hogy ne legyen sértő, ha ezután megkérdeznék azt fogom mondani:

- Ezzel én nem értek egyet!

- Sz. -

EGY KÖRLEVÉL SORSA

Égőlyamunk kultúrosa az egyik előadáson ezt a kis levélkét küldte körbe :

KÖRLEVÉL

Van 4 db eladó jegyem a Vígszínházba, május 3. szombat délutánra a „Házmeestersirató” c. előadásra. Az ára 20 Ft/db.

Vesztére tette, ugyanis a tréfás tankörtársak a következőképpen egészítették ki, majd küldték vissza a feladónak :

ÖKÖRLEVELIBÉKA

Teljesen kiván 4 db anyajegyem a Töviszínházba, homájus /v. kenőmájus/ 35. szombatnyona bétutánra a „Tömbházmeestersirató” tejelőadásra. Bazárlap 20 Ft/db.

Olcsó jegynek híg a leve!

Perszeversze Pál

F.O.S.

/Fővárosi Orgazda és Seftiroda/

Puskázunk?

Lapos pillantások, vörösödő arck, pad alatt csattogó könyvek, forgolóadás, papírfecnik áramlása, egyszerűen zárthelyit írunk. A csalis eszközeinek és módszereinek egész fegyvertárát mutatja be ilyenkor a találékony dákserég. Köztük ülök, én is tucatokodok /akárcsak Cseh Tamás/, néha mégis kiemelem fejem a mocsárból, és próbálok tárgyilagosan gondolkodni.

Mocsár, mert lehúz, magával ragad, a becsületesen dolgozó emberre nagyon demoralizáló hatású az, hogy munka nélkül jobb eredményt lehet elérni. Nem mellékes negatívum az sem, hogy a delikvens így nem tudásról ad számot, hanem képességéről, és szemtengelyének rugalmasságáról, magát megalázva, sunyiskodva.

Ilyen prezentálás mellett talán meglepő az a statisztikai adat./1972/, hogy a megkérdezett diákok 90%-a megengedhetőnek, de legalábbis elfogadhatónak tartja a puskázást. A félreértéseket elkerülendő, válaszszuk el a puskázás különböző fajtáit, ugyanis más a saját kézzel megírt kis „mindentudó”, és megint más a könyv, esetleg a szomszéd használata. Az említett 90% az önálló puskázásra vonatkozik, míg az idegen tollakat maguk a diákok is szinte kivétel nélkül elítélik /mégis csinalják/.

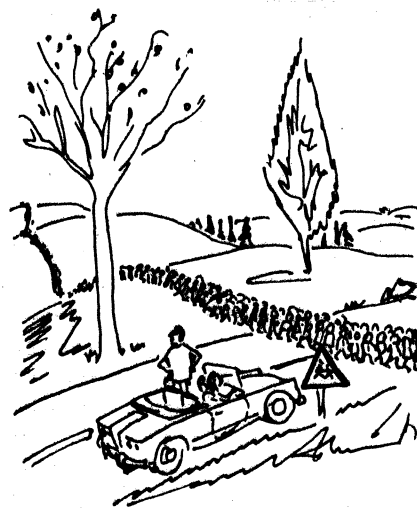
Lássuk mi lehet a puskázás oka, mert ez választ adhat arra is, miért ál-

Találkozás

A Közhír cikkírója a jó öreg Forgó Morgót hívta műzsedul. A Rákóczi út forgalmáról írja, hogy az ott torló autók 60%-ában állt 1 ember. /Szerintem pedig van az 80% is./ Az ajánlott ötlet jó. Mi lenne, ha több, egy házban lakó társulna, így jobban kihasználják a kocsit, kisebb lenne a forgalom stb. stb. Angol ismerősem mesélte, hogy ezt ők már évekkel ezelőtt bevezették, négyen /egy munkahelyen dolgoznak/ társultak. Egyik nap az egyik, másnap a másik a taxit.

Szóval négyesparta kerül rá a sor. Nekik megérte, talán megérné nekünk is. Megjegyzem, hogy nálunk jobb, olcsóbb a tömegközlekedés, és ha egy picit is megértőbbek volnánk egymással, már régóta nem lenne cauceforgalom. Nekem úgy tönk, hogy a buszokat a sok személyautó és a mindenáron „csak azzal a buszszal” szemléletű emberek késleltetik. A Felzabudulás téren sokszor előfordult már, hogy a 10-15 perces várakozás után befutó, agyonzúfolt busz még jó öt percig nem indulhatott, mert valaki nem engedte becaukodni az ajtót. Közben már ott állt két-három majdnem üres busz mögötte.

(A Kőrömben írtuk)

lünk mellé ilyen nagy százalékokat.
 ad.1. Az 1972-ben hozott határozatok ellenére még most is sok tárgyból hosszú képletek könyv nélküli ismeretét tételezik fel, ilyen pl. Mechanika, Statisztika, Áramlástan, Hőtan, Elektrotechnika, Szervezés...
 ad.2. A tantárgyak egy részét kevésbé fontosnak ítéljük meg szakmai érdeklődésünk és majdani foglalkozásunk szempontjából, ezért ezek tanulását háttérbe szorítjuk, de hogy ne érjünk el rossz eredményt rákényszerülünk a puskázásra. /Azt ne most ítéljük meg, hogy ez a viselkedés helyes-e, mert külön is megérdemel egy misét./

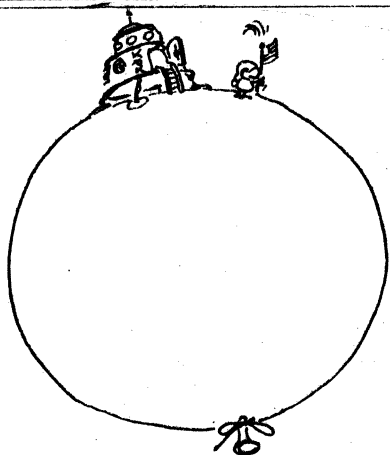
ad.3. A beadandó feladatok és zárthelyik sokaságának összenűrűsödése olyan fokú időhiányt okozhat, hogy normális körülmények között már lehetetlen alaposan felkészülni.

ad.4. A könnyebb megoldást választjuk még lustaságból, nemtörődöm-ségből vagy más szubjektív okból.

A helyzet megoldására lehetnek közbeeső lépések a bontott zárthelyi-különválasztott, előre helyezett elméleti rész, azután a gyakorlatnál a legális puska használata-, vagy a fokozottabb ellenőrzés, ezek azonban nem kielégítőek. Változást csak a felsorolt okok megszüntetése hozhat, kivéve a 4. pontot, amíg ember az ember, sajnos ez így marad/, és nem pedig az öntudatra való hivatkozás.

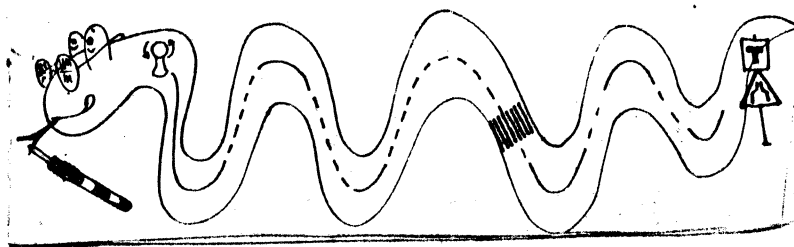
Visszatérve a 90%-ra már nem olyan meglepő az arány, mégsem nyugodhatunk bele a jelenlegi helyzetbe, nem kell magyaráznom miért.

Hamza István

X tanszéki beszélgetés:

- Tanár úr, az utolsó héten szeretnék beszámolni, ha lehetne...
 - Csak nyugodtan, de ne hagyja az utolsó napra, mert az ilyen nem szokott elsősre sikerülni!

Budapest egyre fokozódó közlekedési gondjait ha megoldani nem is tudja, de lényegesen enyhítheti egy komplex központi forgalomirányító rendszer üzembehelyezése, melyre vonatkozóan már folynak kísérletek.

Jelenleg a Kálvin tér mellett található látványos irodaházban egy szobányi helyiség ad otthont a „forgalomirányító központnak”. Mint az időzójel is mutatja, ez a szerény méretű, kísérleti jellegű berendezés aligha érdemli meg a fenti hangzatos nevet. Hatásköre 12 csomópontra terjed ki /Kiskörút - Kossuth Lajos utca - Március 15. tér - Deák tér /, ahonnan rendszeresen gyűjti a közlekedés jellemzőiről az adatokat. Negyedóránként kinyomtatja csomópontonként az átlagos járműszámot és sebességet. Ennek alapján lehetőség lenne az automatikus programváltoztatásra. De ez Budapesten egyelőre csak álom. Meg kell elégednünk annyival, hogy a „központban” üzemelő ügyeletes hölgy az előírás és a bejövő adatok egybevetésével döntsön a lehetséges két program valamelyikének bekapcsolásáról. Az egyik a Múzeum körúton, a másik a Rákóczi úton okoz torlódást, de a kettő megfelelő váltogatásával elérhető, hogy a forgalom valahogyan haladjon.

Külföldi tapasztalatok azt mutatják, hogy kb. 100 csomópont felett a közlekedés gondjai már nehezen oldhatók meg központi forgalomirányítás nélkül. Budapesten 1979. végén 285 jelzőberendezéssel ellátott csomópont üzemelt. Ismét lekéstünk valamiről, mint már annyi más dologról is. Ami másutt jól bevált megoldás, mi azzal kísérletezünk. Bár azt is hallottam, hogy a jelenlegi áldatlan állapot csak pénzhiány következménye, s ha lenne miből, nem itt tartanánk... Ez utóbbi minden fenntartás nélkül elhiszem!

Ami a továbbfejlesztést illeti, több lehetőség is van. Tervezik a forgalmasabb csomópontok kamerával

való felszerelését, mert a vizuális információszerzés biztosítaná a forgalom tökéletesebb irányítását. Elképzelhető, hogy egy Siemens rendszerű célszámítógép fogja a lámpák vezérlését biztosítani; a tárgyalások már legalábbis folynak. Esetleg a kisebb forgalmú helyeken lehetséges, hogy az úttestbe épített detektorok fogják a lámpákat szabályozni, a pillanatnyi forgalomnak megfelelően. De ehhez alapvető követelmény az összes forgalomirányító berendezés csatlakoztatása a központhoz, ami /lehet, hogy meglepő/ az egész folyamat legköltségesebb része.

Hazai tapasztalatok még nem állnak rendelkezésre, de több nyugati rendszerrel végeztek számításokat és méréseket. A tapasztalatok szerint az átlagsebesség 20-40%-kal is nőhet, a várakozási idő és a megállásra kényszerített járművek hasonló mértékben csökkenhet. Az üzemanyagfogyasztás csökkenése sem elhanyagolható, különösen nem az a mai árak mellett. Nyugatnémet számítás szerint egy forgalomirányító központ beruházási költségei két év alatt megtérülnek.

Ha a forgalom nagysága a kapacitás felső határát eléri, már a központi forgalomirányítás sem segíthet. Erre jó a forgalomszervezés. A belvárosban már most is olyan közlekedési feltételek vannak, hogy aki egyszer bemegy oda autóval, örökre elmegy a kedve az autózástól. De ha legközelebb busszal megy, kénytelen megállapítani, hogy az sem gyorsabb, de sokkal kényelmetlenebb /viszont olcsóbb/. Így ismét autóval megy, mert ott egyedül ül a dugóban. Az igazi megoldás az lenne, ha a tömegközlekedés versenyképesebb lenne az autónál. Nem adminisztratív, tiltó intézkedésekkel kell az autó otthonhagyására bírni a pestieket, hanem olyan gyors és kényelmes tömegközlekedési hálózattal, mely egyelőre sajnos a jövő ígérete.

- Felejtsük el most mi is, arról eddig beszéltünk, az furcsa sokunk oldalát, hogy a koncerteidon közreműködő Fonográf kicsit foghíjas. Van-e valami különösebb oka a Szörényi-testvérek és Bródy távollétének? Gondolok itt még arra a Magyar Ifjúság-beli nyilatkozatra, amelyben Levente említést tett arról, hogy jelenleg nem egészen vág össze zenei célkitűzések!

- Aki figyel minket, az tudja, hogy idestova öt éve nem lépünk fel színpadon közösen. Az, hogy a Fonográf néhány tagja most itt van, az az ő kedvükön múlt. Jelenlétüknek nagyon örülök, mert így a dalok kb. úgy szólalnak meg, mint ahogy felvettük őket. Leventével pedig az a helyzet, hogy ő egy szerző-énekes-estár, s így nem kívánhatom, hogy engem kísérjen. Levente egyébként is nagyon erős egyéniség, szinte megingathatatlan elképzelései vannak. Vele mindig is csak úgy tudtam együtt dolgozni, hogy amit ő csinált, azt én vagy elfogadtam, vagy nem énekeltem el. Vele nem lehetett úgy együtt dolgozni, mint ahogy X Y-nal, akinél nekem is lehetnek ötleteim, amiket ő meg tud, vagy hajlandó megvalósítani. Leventének fantasztikusan jó és egyéni elképzelései vannak, egyébként zseniális zeneszerző. Én nagyon szívesen dolgozom vele együtt, ha ezekben a dolgokban egyetértünk, és lemezenként két-három szám erejéig egyet is szoktunk érteni.

- Mi az oka annak, hogy ilyen keveset léptek fel Budapesten, és itt az E-ben is, amelynek mostanában szüksége volna az ilyen színvonalas programokra.

- Valóban, én évek óta nem léptem fel egyik budapesti klubban sem. Nem is tudnám pontosan megmondani, hogy miért. Most ez véletlenül egy olyan alkalom volt, amikor úgy éreztem, hogy egy olyan műsort állítottunk össze még a múlt év végén, amivel végigjártuk az egész országot. Mikor megkerestek a srácok, mondtam, hogy nagyon szívesen megpróbálom, de én régen voltam ezekben a klubokban, nem tudom, jó lesz-e ez. Borzasztóan boldog voltam, mikor kiderült - először a KEK-en -, hogy érdekli a gyerekeket, értik, hogy miről van szó, és ez nekem nagyon fontos. Mert ha nem olyan közegben éneklek, ahol figyelik azt, amit csinállok, akkor még sikerem lehet, de az embernek az érzése egészen más. *folyt. köv.*

televíziós mesék a fejlődésben

Kedden este a széles műsorkalépjáról világhírűvé vált Magyar Televízió újabb fényes kudarcot aratott egyik modern műsorával.

A „Televíziós mesék felnőtteknek” című sorozat legújabb darabját a TV-nézők minden rétege nagy érdeklődéssel várta. Az 1. réteg azért, mert éppen az volt az esti műsor, és már vége volt a „Deltá”-nak. A 2. réteg azért, mert már unták a krimiket, végre valami újszerű. A 3. réteg azért, mert a műsor-előzetesként szolgáló cikkecike felett látható képen egy étvágygerjesztő külsejű, egypárevezős hölgy /Ladik Katalin/ „mellképe” volt látható. Hiába, szép pucér hölgyek csak ritkán láthatók a Magyar Televízió műsoraiban, így hát a 3. réteg már jó előre kényelemben helyezte magát az öblös karosszékben, élére állította a fényképezőgépet, elővette a színházi látcsövet /vagy legalább is néhány centivel közelebb húzta a széklet a TV készülékhez/ és már jóval a műsor előtt fogat mesott.

A szerény 4. réteg abban a reményben ült le készüléke elé, hogy élvezhesse a TV dolgozóinak egyik modern tévéjátékát. Olyan hálás téma az ó-egyiptomi hitvilág, a varázslatokkal teli, misztikus Szetna-regény feldolgozása csodás lehetőségeket ígért a modern technika vívmányait is felhasználó műsor készítői számára.

Igaz, hogy a tévéjáték kicsit nehézkesen indult, viszont a folytatás...

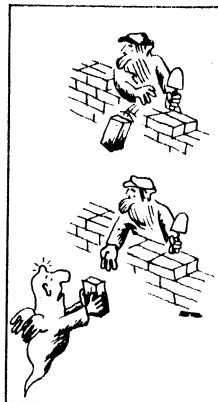
letű felnőttek sem szórakozhattak igazán, hiszen a feldolgozás siralmasan ült el, a túlvilág rémegeit érzékeltető technikai trükkök erőltetettek és gyerekesek voltak. A színészi játék azonban... borzalmas volt. Szokolay Ottó, aki a memphiszi főpap szerepében bukda-csolt, körülbelül olyan átéléssel játszotta a szerepét, mint ahogyan Kazal László játszhatta volna mondjuk Szép Helénát. Sajnos, a többiek sem remekeltek igazán. Illetve, ha valakit dicséret illet, akkor az Ladik Katalin. Persze, őt is csak részben illeti meg az elismerés; pontosan: a feje és a dereka közötti részén. Ebben a tekintetben nagygye-rűen bontakozott ki Izisznak, a termékenység istennőjének alakja.

Igy hát az 1. réteg unalmasan ásitott egyet, aztán lankadatlan lelkesedéssel a TV-híradó 3. kiadására összpontosította figyelmét. A 2. réteg tagjai /a krimin nevelkedettek/ már a közepén kikapcsolták a készüléket. A 4. réteg keserűen állapította meg: „nincs már foci, a TV se a régi”.

A 3. réteg egy emberként állapította meg, hogy kis hazánk termékeny talaján szárba szökken az elvetett mag, ez igen, van még mit felmutatnunk és -csinálnunk, lám, a TV műsorai is milyen ígéretesen javulnak, csak így tovább.

A mesének vége, aludjatok jól, álmódjatok szépeket, jó éjszakát, felnőttek:

Szever Pál 461. tk.

Kiadja: A BME és a KÖZLEKEDÉS-MÉRNÖKI KAR KISZ VEZETŐSÉGE

Felelős kiadó: Bulla Miklós

Felelős szerk.: Hamza István

Főszerkesztő: Szabó László

KÉSZÍTETTÉK: Fásztör Judit,

Balogh Imre, Komócsin Zoltán,

Tarján Frigyes, Jurik Kálmán,

Cserkúti György, Szever Pál

Készült a BME sokszorosító Üzemében, a

37719. számú megrendelés alapján.

Sokszorosítás vezető: MISZORI SÁNDOR